

РЕШЕНИЕ

№ 2785

гр. София, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 29.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **4424** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на М. А. Г., ЕГН [ЕГН], чрез юрисконсулт М. Д., с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк],[жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-160/07.04.20 г., с което е оставена без уважение жалбата й против Разпореждане с изх. № С000022-[ЕГН]/21.01.20 г., издадено от К. В., Публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С..

С жалбата се иска съдът, да отмени процесното решение изцяло и да разпорежи на ответника да отпише задълженията, защото нищо от описаното в решението не отговаря на истината, налице било нарушение на законите, рекет, принуда и изнудване за плащане на вече платени задължения.

В съдебно заседание жалбоподателят М. А. Г., редовно уведомена, се явява лично и се представлява от юрк. М. Д.. Юрк. Д. твърди, че с решението не са взети под внимание всички доказателства, които са приложени с молбата от 13.11.2020 г. Доказано по дело било, че тези цифри не отговарят на истината. От разпореждане от 19.01.2018 г. на публичния изпълнител К. Р. ставало ясно, че всички тези задължения са нулирани. НАП си позволили сумите, които са по специалната сметка на ЧСИ да ги приемат като приход. Претендира разноски и иска срок за писмени бележки.

Ответникът Директора на ТД на НАП-С.-ГРАД, редовно уведомен, не изпраща

представител.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София град, като прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Срещу М. Г. е образувано изпълнително дело №160174146/2016 г., за неплатени в срок, установени публични вземания, както следва:

СД по ЗДДС №22101940244/07.02.2013 г.; Декларация обр. № 6 №220021509494247/09.11.2015 г.; СД по ЗДДС №22102245845/04.06.2014 г.; СД по ЗДДС №22102308857/06.09.2014 г.; СД по ЗДДС №[ЕГН]/1В.06.2013 г.; Декларация обр. №6 №220021403315385/18.04.2014 г.; СД по ЗДДС №22102266822/06.07.2014 г.; СД по ЗДДС №22102033497/07.07.2013 г.; СД по ЗДДС 22102410032/30.01.2015 г.; СД по ЗДДС №22102330781/08.10.2014 г.; СД по ЗДДС №22102403485/14.01.2015 г.; СД по ЗДДС №22102294788/12.08.2014 г.; СД по ЗДДС №22102554243/13.08.2015 г.; СД по ЗДДС №22101972147/14.03.2013 г.; Декларация обр. б №220021503483644/21.04.2015 г.; СД по ЗДДС №22101933514/14.01.2013 г.; СД по ЗДДС №22102593337/12.10.2015 г.; СД по ЗДДС №22102004926/13.05.2013 г.; Декларация обр. б № 220021602928639/28.03.2016 г.; Декларация обр. б №220021602928630/28.03.2016 г.; Декларация обр. б № 220021602928636/28.03.2016 г.; Декларация обр. б №220021602928645/28.03.2016 г.; Декларация обр. б №220021602928627/28.03.2016 г.; Декларация обр. б №220021602028642/28.03.2016 г.; Декларация обр. б №220021602928633/28.03.2016 г.; Декларация обр. б №.220021603226212/12.04.2016 г.; СД по ЗДДС № 2510-00-693/18.06.2015 г.; СД по ЗДДС №22253961400001813/18.12.2014 г.; Декларация по ЗДДФЛ № 224391600283597/07.04.2016 г.; Декларация по ЗДДФЛ №225191600257661/14.04.2016; Декларация - образец б № 220021704318826/29.04.2017; 31. Данъчна декларация по ЗДДФЛ № 224391700507611/19.04.2017; Декларация - образец б № 220021704761461/17.05.2017; Декларация по ЗДДС № 22103155592/13.09.2017 г.; Декларация по ЗДДС № 22103184389/14.10.2017 г.; Декларация по ЗДДС № 22103207916/13.11.2017 г.; РА №Р-222101800014Q-091 -001 /10.08.2018 г.; Декларация по ЗДДС № 22103234013/13.12.2017 г.; Декларация по ЗДДС № 22103248880/10.01.2018 г.; Декларация по ЗДДС № 22103289712/14.02.2018 г.; Декларация по ЗДДС № 22103315713/14.03.2018 г.; Декларация по ЗДДС № 22103340346/14.04.2018 г.; Декларации - образец б за 2018 г.; Декларация по ЗДДФЛ № 221 О./25.03.2019 г.; Декларация - образец б № 220021903349294/15.04.2019 г.; Такси (по сметка на В.) по Изпълнителен лист № 252/2019 Г./03.06.2019 г. на Административен съд - София област; Декларация по ЗДДС № 22103785340/14.08.2019 г. и Декларация по ЗДДС № 22103 866193/14.11.2019 г.

Във връзка с установените и изискуеми публични вземания и с цел тяхното обезпечаване, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С.-022-0070766/15.11.2017 г. е наложен на М. Г., запор върху безналични ценни книжа до Централен депозитар.

До Централния депозитар е изпратено запорно съобщение с изх. № С 170022-120-0004790/15.11.2017 г., получено от същия с вх. №02-20-18-295/11.01.2018 г.

От своя страна Централния депозитар е уведомил на 06.02.2018 г., ТД на НАП С., че запорът не може да бъде наложен. Тъй като лицето не притежава безналични ценни

книжа, като отговорът му е заведен под № С 180022-000-0059080/06.02.2018 г.

На 19.02,2018 г. с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С.-023-0000583/19.02.2018 г., на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, на М. Г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, находящи се в търговски банки, подробно описани в постановлението, по мотивирано искане на орган по приходите във връзка с образувано ревизионно производство възложено с ЗВР № Р-22221018000149-020-001/09.01.2018 г. С решение № 3546/28.05.2019 г. на Административен съд - София град, това постановление с отменено.

На основание чл. 121, ал. 6 от ДОПК е издадено Постановление за продължаване на действието на наложените предварителни обезпечителни мерки от М. Б., на длъжност главен публичен изпълнител при ГД на НАП с изх. №С 180022-139-0001880/13.08.2018 г.

С подадени заявления с вх. № 000022-000-0001447/07.01.2020 г. и вх. № 000022-000-0025626/20.01.2020 г., М. Г. е поискала от публичен изпълнител при ТД на НАП С., отписване на така посочените публични вземания, като погасени по давност на основание чл. 171 и чл. 173 от ДОПК

С разпореждане изх. №000022-137-0000424/21.01.2020 г., издадено от публичен изпълнител К. В., в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., искането на жалбоподателя не е уважено, като е установено, че към датата на подаването на възражението за изтекла погасителна давност, разпоредбите на чл. 171 и чл.172 от ДОПК не следва да намерят приложение, поради липса на правно основание за това.

Това разпореждане е предмет на обжалване първоначално по административен ред, при което ответникът е оставил жалба с № 94-М-291/30.03.2020 г. по описа на деловодството на ТД на НАП С., подадена от М. А. Г. с ЕГН [ЕГН]. с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Разпореждане с изх. №000022-137-0000424/21.01.2020 г., издадено от К. В. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране" при С., без уважение, като неоснователна.

По делото е приета ССЧЕ и допълнителна експертиза към нея.

Съдът, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността, законосъобразността и обосноваването на обжалвания административен акт, достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу същото е подадена на 12.05.2020 г., а решението е получено на 05.05.20 г.

Оспорването е процесуално допустимо за разглеждане, доколкото е насочено срещу Решение, постановено по реда на чл. 267, ал. 2 от ДОПК, което, на основание чл. 268, ал.1 от същия кодекс (изм.ДВ бр.77 от 2018 г., в сила от 18.09.2018 г.) може да се обжалва пред административния съд по постоянния адрес или седалището на длъжника в 7-дневен срок от съобщението. Жалбата е подадена при спазване на посочения срок и от надлежна страна, адресат на решението, за която е налице правен интерес от търсената защита.

Съдът намира оспорването за основателно.

Решението е в изискуемата писмена форма и има съдържание, в което са изложени фактически и правни основания за постановяването му, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

Съдът не констатира в случая да са допуснати и съществени нарушения във формата на потвърденото Разпореждане, годни до доведат до нищожност на обжалвания акт. Разпореждане изх.№С 000022-[ЕГН]/21.01.20 г. на Публичен изпълнител при ТД на

НАП – С. е издадено от компетентен по смисъла на чл.226, ал.1 от ДОПК орган, а от формална страна в него са изложени фактическите и правните основания за издаването му.

За преценка материалната законосъобразност на обжалвания акт следва да бъде даден отговор на въпроса погасени ли са по давност и дължими ли са публичните задължения на жалбоподателя, по отношение на установените и изискуеми вземания, произтичащи от неплатени в срок, установени публични вземания, описани по горе в общ размер на 46 317,15 лева.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, давността спира, с налагането на обезпечителни мерки.

По отношение на задълженията на М. Г. но ЗДДС за 2013 г., погасителната давност започва да тече от 01.01.2014 г. по аргумент от чл. 171, ал. 1 от ДОПК и изтича на 31.12.2018 г.

По аргумент от чл. 202, ал. 1 от ДОПК, запорът върху налични и постъпващи суми по банкови сметки се смята наложен от часа и деня на връчване на запорното съобщение на банката. Действието на запора настъпва ex lege от момента на връчване на запорното съобщение на неговият адресат, в случая на търговските банки, описани в постановлението и от датата на връчване на запорните съобщения, запорът произвежда ограничителното си действие спрямо длъжника.

Основният спор между страните е погасени ли са по давност публичните задължения на жалбоподателката. Следва да се има предвид, че няма спор, че вземанията, по отношение на които се претендира да е изтекла погасителната давност, представляват публични държавни вземания.

На първо място, спорно е от кога е започнала да тече давността, като жалбоподателката счита, че това е станало на различни от посочените в Разпореждането дати.

В случая действително е приложима разпоредбата на чл.171, ал.1 от ДОПК, според която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Съгласно разпоредбата на ал.2 с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

На следващо място следва да се прецени дали започналата да тече давност е прекъсвана или спирана. Спирането и прекъсването са уредени с процесуалноправната разпоредба на чл.172 от ДОПК. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК, давността спира: 1./ когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2./ когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3./ когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4./ когато актът, с който е

определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6./ когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. Съгласно чл.172, ал.2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като съгласно ал.3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Съгласно разпоредбата на чл.220 и сл. от Д. действията по принудително изпълнение включват следните: образуване на изпълнително дело, както и съответно присъединяване на вземане за събиране по вече образувано изпълнително дело, което следва да бъде извършено и обективизирано в нарочен акт на публичния изпълнител – разпореждане; изпращане на съобщение за доброволно изпълнение; налагането на заповест и вписването на възбрана. Присъединяването на публични вземания е уредено в чл.217 от ДОПК и представлява действие по принудително изпълнение, с извършването на което се прекъсва давността на основание чл.172, ал.2 от ДОПК.

Във връзка с установените и изискуеми публични вземания и с цел тяхното обезпечаване, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С.-022-0070766/15.11.2017 г. е наложен на М. Г., заповест върху безналични ценни книжа до Централен депозитар. С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С.-022-0070766/15.11.2017 г. е наложен на М. Г., заповест върху безналични ценни книжа до Централен депозитар. С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С.-023-0000583/19.02.2018 г., на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, на М. Г. е наложен заповест върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, находящи се в търговски банки, подробно описани в постановлението, по мотивирано искане на орган по приходите във връзка с образувано ревизионно производство възложено с ЗВР № Р-22221018000149-020-001/09.01.2018 г., но с Решение № 3546/28.05.2019 г. на Административен съд - София град, това постановление е отменено. Наложеният с цитираните постановления обезпечителни мерки поражда предвиденото в чл.172, ал. 1, т. 5 от ДОПК спиране на давността по отношение на задълженията посочени в него, но отново следва да бъде преценено, налице ли са надлежно наложени обезпечителни мерки и дали са породили правно действие.

За процесните вземания следва да бъде изследвано кога давностният срок е започнал да тече, тъй като се посочват конкретни задължения, плащания и периоди, които трябва да бъдат взети предвид и към настоящият момент. Следва да бъде извършена и преценка дали има надлежно наложена обезпечителна мярка, която да е породила правно действие и ако не е отменена в хода на евентуално обжалване, след съобщаването ѝ на длъжника, то давността ще е спряна, считано от датата на изпълняване на заповестното съобщение от банката, а не от датата на издаване на постановление от публичния изпълнител за налагане на заповест. Ако се приеме, че давността на публичното задължение не е нито прекъсвана, нито спирана, то с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, публичното задължение ще е погасено по давност. Актът, предмет на настоящия съдебен контрол, е издаден без да е извършен анализ от публичния изпълнител, а след това и от контролния орган, на посоченото, по отношение на наличието на предпоставките по чл.168, т.3 от ДОПК, за оспореното вземане.

Отделно от това, в с.з. на 03.11.20 г., процесуалния представител на ответника юрк.

Н., заяви пред съда, че в представените справки на 29.10.20 г. по делото са видни всички плащания, които е извършила жалбоподателката. Тези плащания действително са направени, но не са по сметка на публичен изпълнител, а са постъпили по общата сметка. От 2013 г. има обща сметка, по която ако постъпят суми се разпределят за задължения, които са по стари и плащанията на жалбоподателката са погасили други задължения. По самото изпълнително дело не са постъпвали суми, а тези които са внесени след образуване на делото, не са по сметка на изпълнителното дело и са отишли за погасяване на стари задължения.

По смисъла на чл.173 от ДОПК отписването на публичните вземания при наличието на основание за погасяването им по давност е в правомощията на публичния изпълнител, а след като с разпореждането му и с потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С., не са засегнати и изследвани съществени въпроси, свързани с прилагането на чл.168 от ДОПК, т. е. не става ясно намалени ли са задълженията на Г., след като РА № Р-22221018000149-091-001/10.08.18 г. е отменен с влязло в сила Решение № 9098/08.07.20 г. на ВАС, взето ли е предвид Разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение с изх. № С 180022-035-0186373/19.01.18 г. и Разпореждане изх. № С.-035-0186373/19.01.18 г., с което са отписани задължения на Г. в общ размер на 79 167, 04 лева

Това се подкрепя и от ССЧЕ и допълнителната експертиза към нея, приети по делото, които съдът кредитира, защото се подкрепят от останалите събрани по делото доказателства, а те потвърждава тезата на процесуалния представител на жалбоподателя.

Експерта заявява, че не може да потвърди дали това е цялата дължима сума по ГДО за 2016, тъй като декларацията не е скенирана изцяло, в кориците на делото е приложен документ представляващ 10 стр. от общо 13, но не са представени всички страници. В документът е посочено, че ТД на НАП установява, че размерът на задълженията на М. А. Г. към 10.10.2013 г. възлиза на 61 650,78 лева, но е налице документ представляващ Разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение съгласно чл. 255 от ДОПК с изх. №0180022-035-0186373/19.01.2018 г. В документът е посочено, че по изп. Дело №[ЕИК]/2016 г. по описа на ТД на НАП е постъпило искане за прекратяване на производството по принудително изпълнение за вземания, за които е настъпила погасителна давност. С разпореждането частично се прекратява производството срещу М. А. Г., ЕГН: [ЕГН], по отношение на суми в общ размер на 79 167,04 лева. Експерта не е установил дали е отразена сумата от 1680 лева за прихващане към задължение по ДОО за 2017 г. в НАП и ако не къде се намират парите. На последно място Експертизата не е получила отговор на запитването си към ТД на НАП дали е отразена посочената по-горе сума за прихващане към задължение по ДОО за 2017 г.

Експерта обсъжда събраните по делото доказателства, заявява, че не е получил отговор на различни въпроси, зададени от него на органите на ТД на НАП-С. и не може да отговори на поставените задачи. Изложеното в експертизата кара съдът да приеме тезата на ответната страна за недоказана, че са дължими публичните задължения на жалбоподателя, по отношение на установените и изискуеми вземания, произтичащи от неплатени в срок, установени публични вземания в общ размер на 46 317,15 лева, както и че по

отношение на тях не е изтекла погасителната давност.

Предвид гореизложеното Решението на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата на М. Г., против Разпореждане с изх.№ С000022-[ЕГН]/21.01.20 г. на Публичен изпълнител при ТД на НАП – С., следва да бъде отменено, като вместо него се постанови друго такова по съществото на спора, с което се отмени и Разпореждането на Публичния изпълнител.

На основание чл.160, ал.3 от ДОПК, преписката следва да бъде върната на Публичния изпълнител при ТД на НАП – С., за ново произнасяне по подаденото от М. Г. Възражение, при съблюдаване на дадените с настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора и на основание чл.161, ал.1 от ДОПК, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени поисканите и направени по делото разноски. Представен е списък по чл. 80 от ГПК и се претендира държавна такса в размер на 10 лв., депозит за вещо лице в размер на 300 лв., юрисконсултско възнаграждение в размер на 750 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 450 лева.

Съдът намира претенцията на жалбоподателката за присъждане на разноски за държавна такса, за депозит за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение за основателни, още повече това възнаграждение е претендирано под минималния предвиден размер, предвид материалния интерес, но искането за присъждане на адвокатско възнаграждение е неоснователно, защото жалбата не изхожда от адвокат и не са налице доказателства за реално плащане на адвокатския хонорар.

Водим от изложеното и на основание чл.268, ал.1 и ал.2 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. А. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк],[жилищен адрес] Решение № ПИ-160/07.04.20 г., с което е оставена без уважение жалбата й против Разпореждане с изх. № С000022-[ЕГН]/21.01.20 г., издадено от К. В., Публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С..

ОТМЕНЯ Разпореждане с изх. № С000022-[ЕГН]/21.01.20 г., издадено от К. В., Публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С..

ВРЪЩА преписката на Публичния изпълнител при ТД на НАП – С., за ново произнасяне по подадената от М. Г. Жалба вх.№ 94-М-291/30.03.20 г., срещу Разпореждане с изх.№ С 000022-[ЕГН]/21.01.20 г. на Публичен изпълнител при ТД на НАП – С., съобразено дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, Териториална дирекция – С., да заплати на М. А. Г., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 1060 /хиляда и шестдесет лева /, представляваща направени по делото разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: